

บทที่ 5

การจัดการขยะมูลฝอยในธุรกิจโรงแรม

ปัญหาขยะมูลฝอยเป็นปัญหาสำคัญที่อยู่คู่กับสังคมไทยมายาวนานตั้งแต่อดีตมาถึงปัจจุบันและมีแนวโน้มจะทวีความรุนแรงมากขึ้น ปริมาณขยะมูลฝอยเพิ่มขึ้นทุกปีตามอัตราการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากร การขยายตัวทางเศรษฐกิจ และการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการอุปโภคบริโภคของประชาชน อีกทั้งปริมาณขยะมูลฝอยที่ได้รับการจัดการอย่างถูกต้องเพิ่มขึ้นในอัตราที่ต่ำมาก หากมองผิวเผินอาจคิดว่าไม่มีผลกระทบต่อ การดำรงชีวิตของมนุษย์มากนัก เนื่องจากผลกระทบโดยตรงกับมนุษย์อาจไม่รุนแรง แต่ในความเป็นจริงปัญหาขยะมูลฝอยก่อให้เกิดผลต่อสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างมาก และกระทบต่อสุขภาพอนามัยของมนุษย์ทั้งทางตรงและทางอ้อม ทั้งนี้ขยะมูลฝอยเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม อาทิ อากาศเสีย น้ำเสีย พายุหะนำโรคต่างๆ และก่อให้เกิดภาวะโลกร้อน ทั้งนี้ปัญหาขยะมูลฝอยเกิดจากกิจกรรมต่างๆ เช่น ขยะจากการบริโภคอาหาร การส่งเสริมการท่องเที่ยว และการส่งเสริมพัฒนาอุตสาหกรรมต่างๆ แม้ว่าขยะบรรจุภัณฑ์ที่ทำจากสามารถนำมารีไซเคิลได้จะมีแนวโน้มลดลงในช่วงการแพร่ระบาดของโควิด 19 แต่สัดส่วนของขยะที่กำจัดไม่ถูกต้องกลับมีจำนวนเพิ่มขึ้น จากข้อมูลสถิติปัญหาขยะโลก ในปี 2562 โดย Verisk Maplecroft Environment Dataset ระบุว่าสถานการณ์ขยะโลกอยู่ในสถานการณ์ที่น่าเป็นห่วง เนื่องจากปริมาณขยะมูลฝอยที่เพิ่มขึ้นในแต่ละปี ซึ่งมากกว่า 2.1 พันล้านตัน และมีเพียง 323 ล้านตัน หรือ 16 % เท่านั้นที่ถูกนำไปใช้ซ้ำหรือรีไซเคิล (กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม, 2564) ปริมาณขยะที่มากขึ้นมีสาเหตุมาจากการดำรงชีวิตที่สะดวกสบาย สังเกตได้ว่าในประเทศที่ด้อยพัฒนามีการสร้างขยะน้อยกว่าประเทศที่พัฒนาแล้ว เนื่องจากความยากจนทำให้ไม่มีกำลังจ่ายซื้อของและบังคับให้มีการนำสิ่งของต่างๆกลับมาใช้ใหม่ให้มากที่สุด การจัดการขยะที่ไม่ดีก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพและคุณภาพสิ่งแวดล้อม และเป็นภาระต่อธุรกิจและเศรษฐกิจของประเทศ ส่งผลให้การจัดการและลดปริมาณขยะได้กลายเป็นวาระสำคัญในหลายประเทศ ในการเสนอแนวทางและที่มาตรการในการจัดการขยะเหลือศูนย์ (zero waste management)

การขยายตัวของอุตสาหกรรมบริการในหลายพื้นที่ของโลก การขยายตัวของเมืองอย่างรวดเร็ว ทำให้ขยะก็เพิ่มขึ้นเช่นกัน กิจกรรมของมนุษย์ส่วนใหญ่ก่อให้เกิดของเสีย วิธีการจัดการ จัดเก็บ รวบรวม และกำจัดของเสียเหล่านี้อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพของประชาชน ((Zhu et al., 2008) ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาหนึ่งในผลกระทบที่มองเห็นได้มากที่สุดของโรงแรมที่มีต่อสิ่งแวดล้อมคือขยะ และตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. 2565 เป็นต้นมา สถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด 19 คลี่คลายลงและการท่องเที่ยวค่อยๆกลับมาอีกครั้ง ช่วงระยะเวลาที่ผ่านมาขณะที่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและโรงแรมเริ่มตระหนักถึงความสำคัญ of “ความยั่งยืน” แต่จากเหตุการณ์การแพร่ระบาดของโควิด 19 ทำให้มีองค์ประกอบที่โรงแรมต้องพิจารณาและให้ความสำคัญกับการรักษามาตรฐานด้านสุขอนามัยมากขึ้น หรือการใช้ของเพียงครั้งเดียวแล้วทิ้ง รวมถึงการจัดการขยะติดเชื้อต่างๆ โดยปกติแล้วการดำเนินธุรกิจโรงแรมนั้นก่อให้เกิดขยะมูลฝอยจำนวนมากจากการให้บริการและใช้สินค้าต่างๆของแขกผู้เข้าพัก ขยะในโรงแรมมีทั้งขยะที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ ใช้ซ้ำ รวมถึงขยะอันตรายและขยะมีพิษต่างๆ เมื่อแขกเดิมออกจากโรงแรมและมีแขกใหม่เข้ามา โรงแรมสิ่งจำเป็นต้องเปลี่ยนอำนวยความสะดวกและหลายอย่างจึงมีขยะมากมายเกิดขึ้นทุกวัน แยกของโรงแรมสร้างขยะประมาณ 1 กิโลกรัมต่อคืน และโรงแรมต้องจัดสรรพื้นที่หลังบ้านเพื่อจัดเก็บและคัดแยกขยะ ความสำคัญของการจัดการ

ขยะในโรงแรมเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ผนวกกับรูปแบบการท่องเที่ยวแบบ Next Normal ที่ใส่ใจเรื่องสุขอนามัยมากขึ้น ถือเป็นความท้าทายของอุตสาหกรรมโรงแรมที่จะหาวิธีจัดการกับขยะมูลฝอยที่เพิ่มมากขึ้น

ความหมายของขยะมูลฝอย (Solid waste)

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ได้ให้ความหมายของคำว่า“ขยะมูลฝอย” หรือ “มูลฝอย” ว่าหมายถึง เศษกระดาษ เศษผ้า เศษอาหาร เศษสินค้า ถูพลาสติก ภาชนะใส่อาหาร ถัง มูลสัตว์หรือซากสัตว์รวมตลอดถึงสิ่งอื่นใดที่เก็บกวาดจากถนน ตลาด ที่เลี้ยงสัตว์หรือที่อื่น

กรมควบคุมมลพิษ (2559:2) ได้อธิบายไว้ว่า ขยะหรือมูลฝอย (Solid waste) คือ เศษกระดาษ เศษผ้า เศษอาหาร เศษสินค้า เศษวัตถุพลาสติก ภาชนะที่ใส่อาหาร ถัง มูลสัตว์ซากสัตว์หรือสิ่งอื่นใด ที่เก็บกวาดจากถนน ตลาด ที่เลี้ยงสัตว์หรือที่อื่น และหมายความรวมถึงมูลฝอยติดเชื้อ มูลฝอยที่เป็นพิษ หรืออันตรายจากชุมชนหรือครุวเรือน ยกเว้นวัสดุที่ไม่ใช้แล้วของโรงงานซึ่งมีลักษณะและคุณสมบัติที่กำหนดไว้ ตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน

ขยะมูลฝอย (Waste) หมายถึงสิ่งของเหลือทิ้งจากกระบวนการผลิตและอุปโภคซึ่งเสื่อมสภาพจนใช้การไม่ได้หรือไม่ต้องการใช้แล้ว บางชนิดเป็นของแข็งหรือกากของเสีย (Solid Waste) มีผลเสียต่อสุขภาพ ทางกายและจิตใจเนื่องจากความสกปรกเป็นแหล่งเพาะเชื้อโรคทำให้เกิดมลพิษและทัศนยะอุจาด (สมาคมพัฒนาคุณภาพสิ่งแวดล้อม (ประเทศไทย), ม.ป.ป.)

ขยะมูลฝอย หมายถึง สิ่งต่างๆที่ใช้ในกิจกรรมการดำเนินชีวิตของมนุษย์และถูกทิ้งขว้าง เนื่องจากไม่สามารถใช้งานได้อีกต่อไป หรืออาจไม่เป็นที่พึงประสงค์ของผู้ใช้ หรืออาจด้วยเหตุผลอื่นๆที่ทำให้สิ่งเหล่านั้น กลายสภาพเป็นสิ่งที่หมดคุณค่าหรือไม่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิต (Kanti L., 2000:110)

ขยะมูลฝอย หมายถึง เศษสิ่งของวัสดุที่ไม่มีผู้ใดต้องการ เช่น เศษอาหาร สิ่งของเครื่องใช้ วัสดุจากการเกษตร อุตสาหกรรม หรือแม้แต่ซากพืช ซากสัตว์ที่ถูกทิ้งอยู่ตามสถานที่สาธารณะก็จัดว่าเป็นมูลฝอยเช่นกัน ขยะมูลฝอยบางประเภทที่ถูกทิ้งยังคงมีประโยชน์อยู่โดยอาจเป็นสิ่งที่บุคคลกลุ่มอื่นต้องการ เช่น เสื้อผ้าเก่า พลาสติกเก่า ขวดเก่า โลหะต่างๆ เป็นต้น (ธเรศ ศรีสถิตย์, 2553: 59)

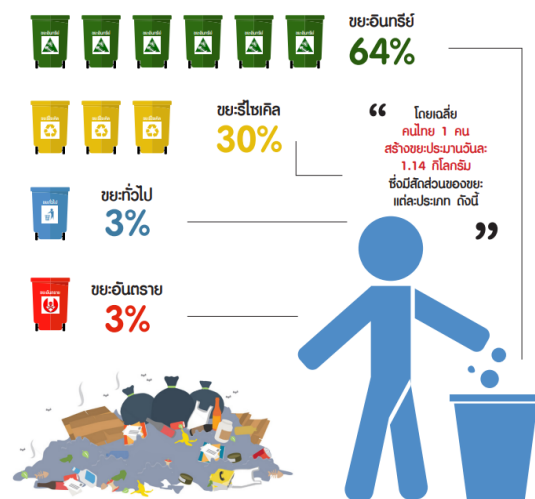
ดังนั้นพอจะสรุปได้ว่า ขยะมูลฝอย หมายถึง สิ่งที่เหลือจากกิจกรรมในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ ไม่เป็นที่ต้องการหรือไม่สามารถใช้งานได้อีกต่อไป บางชนิดเป็นกากของเสียหรือบางชนิดเป็นของแข็ง สามารถส่งผลกระทบต่อสุขภาพร่างกายและจิตใจ และสภาพแวดล้อม

ประเภทของขยะมูลฝอย

ขยะมูลฝอยสามารถจำแนกได้หลายประเภท มีนักวิชาการและหน่วยงานหลายแห่งได้แบ่งประเภทของขยะมูลฝอยดังนี้

สำนักจัดการกากของเสียและสารอันตราย (2555) ได้จัดแบ่งประเภทของขยะมูลฝอยชุมชน ออกตามลักษณะทางกายภาพได้เป็น 4 ประเภท ได้แก่ (ปิยชาติ ศิลปสุวรรณ, 2557 :2-4)

- 1) ขยะย่อยสลาย (Compostable waste) หรือ มูลฝอยย่อยสลาย คือขยะที่เน่าเสียและย่อยสลายได้เร็ว สามารถนำมาหมักทำปุ๋ยได้ เช่น เปลือกผักผลไม้ เศษผัก เศษอาหาร ใบไม้ เศษเนื้อสัตว์ เป็นต้น แต่จะไม่รวมถึงซากหรือเศษของพืช ผัก ผลไม้หรือสัตว์ที่เกิดจากการทดลองในห้องปฏิบัติการ โดยที่ขยะย่อยสลายนี้เป็นขยะที่พบมากที่สุด คือ พบมากถึง 64% ของปริมาณขยะทั้งหมดในกองขยะ
- 2) ขยะรีไซเคิล (Recyclable waste) หรือ มูลฝอยที่ยังใช้ได้ คือของเสียบรรจุภัณฑ์ หรือวัสดุเหลือใช้ซึ่งสามารถนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ได้ เช่น กระดาษ พลาสติก แก้ว กล่องเครื่องดื่ม กระป๋องเครื่องดื่ม เศษโลหะ อะลูมิเนียม ยางรถยนต์ เป็นต้น ขยะรีไซเคิลพบมากเป็นอันดับที่สองในกองขยะ หรือประมาณ 30% ของปริมาณขยะทั้งหมดในกองขยะ
- 3) ขยะอันตราย (Hazardous waste) หรือ มูลฝอยอันตราย คือ ขยะที่มีองค์ประกอบหรือปนเปื้อนวัตถุอันตรายชนิดต่างๆ ซึ่งได้แก่ วัตถุระเบิด วัตถุไวไฟ วัตถุออกซิไดซ์วัตถุมีพิษ วัตถุที่ทำให้เกิดโรค วัตถุกรมมันตรังสี วัตถุที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพันธุกรรม วัตถุกัดกร่อน วัตถุที่ก่อให้เกิด การระคายเคือง วัตถุอย่างอื่นไม่ว่าจะเป็นเคมีภัณฑ์หรือสิ่งอื่นใดที่อาจทำให้เกิดอันตรายแก่บุคคล สัตว์พืช ทรัพย์สินหรือสิ่งแวดล้อม เช่น ถ่านไฟฉาย หลอดฟลูออเรสเซนต์ แบตเตอรี่โทรศัพท์เคลื่อนที่ ภาชนะบรรจุสารกำจัดศัตรูพืช กระป๋องสเปรย์บรรจุสีหรือสารเคมี เป็นต้น ขยะอันตรายนี้เป็นขยะที่พบน้อยที่สุด คือเพียง 3% ของปริมาณขยะทั้งหมดในกองขยะ
- 4) ขยะทั่วไป (General waste) หรือ มูลฝอยทั่วไป คือ ขยะประเภทอื่นนอกเหนือจาก ขยะย่อยสลาย ขยะรีไซเคิล และขยะอันตราย มีลักษณะที่ย่อยสลายยากและไม่คุ้มค่าสำหรับการนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ เช่น ห่อพลาสติกใสขนม ถุงพลาสติกบรรจุผงซักฟอก พลาสติกห่อลูกอม ของบะหมี่ กิ่งสำเร็จรูป ถุงพลาสติกเปื้อนเศษอาหาร โฟมเปื้อนอาหาร พอลียูรีเทนอาหาร เป็นต้น ขยะทั่วไปมีปริมาณใกล้เคียงกับขยะอันตราย คือประมาณ 3% ของปริมาณขยะทั้งหมด

ภาพที่ องค์ประกอบหลักในขยะมูลฝอยของประเทศไทย

แหล่งกำเนิดขยะมูลฝอย

ขยะมูลฝอยเกิดจากกิจกรรมต่างๆในการดำรงชีวิตประจำวันของมนุษย์ ขยะมูลฝอยมีลักษณะแตกต่างกันตามแหล่งกำเนิด ซึ่งแหล่งกำเนิดที่สำคัญของขยะมูลฝอยได้แก่ (กรมควบคุมมลพิษ, 2559 และอาณัติ ต๊ะปิณฑา, 2533:10-11)

- 1) ขยะมูลฝอยจากอาคารบ้านเรือน ที่อยู่อาศัย หรือขยะมูลฝอยจากชุมชน (maniple waste) ประกอบด้วยขยะจากกิจกรรมประจำวันจากบ้านเรือน อาคารสำนักงาน สถาบันการศึกษา โรงแรม คอนโดมิเนียม ตลาดนัด สวนสาธารณะ ฯลฯ
- 2) ขยะมูลฝอยจากกิจกรรมภาคอุตสาหกรรม (industrial waste) เกิดจากการผลิตสินค้าโรงงาน อุตสาหกรรมและสถานประกอบการต่างๆ แยกได้เป็น 2 ส่วน คือ ขยะมูลฝอยทั่วไปที่ไม่ได้เกิดจากกระบวนการผลิตสินค้าโดยตรง เช่น ขยะมูลฝอยที่เกิดจากสำนักงานและโรงอาหารภายในโรงงาน ซึ่งถือเป็นขยะมูลฝอยจากชุมชนประเภทหนึ่ง อีกส่วน คือขยะมูลฝอยที่เกิดจากขั้นตอนของกระบวนการผลิตสินค้า (process waste) ซึ่งมีทั้งขยะที่ไม่เป็นอันตราย (industrial non-hazardous waste) เช่น เศษไม้ เศษหนัง และขยะมูลฝอยที่เป็นอันตราย (industrial hazardous waste) เช่น กรด ต่าง กาก สี ตะกอนน้ำมัน ตะกอนโลหะหนัก เป็นต้น
- 3) ขยะมูลฝอยจากกิจกรรมภาคเกษตรกรรม (agricultural waste) เป็นขยะที่เกิดจากกิจกรรมต่างๆในภาคเกษตรทั้งการเพาะปลูก การทำไร่นา การเลี้ยงสัตว์ เช่น ซากสัตว์ มูลสัตว์ เศษหญ้า ใบไม้ ภาชนะบรรจุสารเคมีภัณฑ์ที่เสื่อมสภาพ เช่น ภาชนะบรรจุสารเคมีกำจัดศัตรูพืช
- 4) ขยะมูลฝอยจากสถานพยาบาล (hospital waste) เป็นขยะที่มีแหล่งกำเนิดมาจากโรงพยาบาล สถานีอนามัย คลินิกทั้งคนและสัตว์ ขยะประเภทนี้มีเชื้อโรคปนในปริมาณที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้สัมผัส เช่น เข็มฉีดยา ผ้าเช็ดแผล เป็นต้น รวมถึงขยะมูลฝอยจากห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์

ผลกระทบจากขยะมูลฝอย

การจัดการขยะมูลฝอยที่ไม่ถูกต้องนำมาซึ่งปัญหาต่างๆ ดังนี้

- ปัญหาสุขภาพ การไม่แยกขยะ และพื้นที่ที่ขยะที่ไม่ถูกต้อง ก่อให้เกิดเชื้อโรคจากสารเจือปน อาทิ เชื้อจากไมโครพลาสติก (พลาสติกขนาดเล็กมากๆ ที่แตกจากการย่อยสลายไม่สมบูรณ์) และสารเคมีอันตราย เช่น สารตะกั่วและโลหะหนักในขยะอิเล็กทรอนิกส์ขี้นดิน ซึ่งสามารถกลับคืนมาสู่คนและสัตว์ พืชผัก อาหารทะเล เนื้อสัตว์ รวมถึงน้ำ อีกทั้งการกำจัดขยะที่ไม่ถูกวิธีเช่นการเผาโดยไม่ควบคุมยังก่อให้เกิดสารไดออกซินซึ่งสร้างมลพิษในดิน อากาศ ทั้งในรูปแบบฝุ่นละออง ก๊าซพิษ และกลิ่นไม่พึงประสงค์ หากสูดดมหรือสัมผัสจะก่อให้เกิดอันตราย
- ปัญหาเศรษฐกิจ ในแต่ละปีข้อมูลระบุว่างบประมาณในการจัดการขยะมากถึง 13,000 ล้านบาท/ปี ซึ่งยังไม่รวมค่าใช้จ่ายในการรักษาเมื่อเกิดโรค รวมทั้งการจัดการดินเสียและน้ำท่วมจากการอุดตันของขยะอีกด้วย (วิรวินท์ , 2560)
- ปัญหาสิ่งแวดล้อม การเก็บรวบรวมและการกำจัดขยะมูลฝอยที่ไม่ถูกวิธีเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดมลพิษของน้ำ มลพิษของดิน และมลพิษของอากาศ การปล่อยขยะทิ้งค้างไว้เมื่อมีฝนตกลงมาจะไหล

ชะนำความสกปรก เชื้อโรค สารพิษจากขยะไหลลงสู่แหล่งน้ำ ทำให้แหล่งน้ำเกิดเน่าเสียได้ นอกจากนี้ขยะมูลฝอยยังส่งผลกระทบต่อคุณภาพดิน ซึ่งมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของขยะมูลฝอย ทั้งนี้หากขยะมีซากถ่านไฟฉาย ซากแบตเตอรี่ ซากหลอดฟลูออเรสเซนต์จำนวนมาก ก็จะส่งผลกระทบต่อปริมาณโลหะหนักพวกปรอท แคดเมียม ตะกั่วในดินจำนวนมาก ส่งผลเสียต่อระบบนิเวศน์ในดิน นอกจากนี้สารอินทรีย์ในขยะมูลฝอยเมื่อมีการย่อยสลายจะทำให้เกิดสภาพความเป็นกรดในดิน และเมื่อฝนตกมาชะกองขยะมูลฝอยจะทำให้น้ำเสียจากกองขยะมูลฝอยไหลปนเปื้อนดินบริเวณรอบ ๆ ทำให้เกิดมลพิษของดินได้ การปนเปื้อนของดินยังเกิดจากการนำมูลฝอยไปฝังกลบหรือการรั่วซึมออกไปทิ้งทำให้ของเสียอันตรายปนเปื้อนในดิน ถ้ามีการเผาขยะมูลฝอยกลางแจ้งทำให้เกิดควันมีสารพิษทำให้คุณภาพของอากาศเสีย ส่วนมลพิษทางอากาศจากขยะมูลฝอยนั้น อาจเกิดขึ้นได้ทั้งจากมลสารที่มีอยู่ในขยะและพวกแก๊สหรือไอระเหย ที่สำคัญก็คือ กลิ่นเหม็นที่เกิดจากการเนาเปื้อย และสลายตัวของอินทรีย์สารเป็นส่วนใหญ่ (เทศบาลเมืองทุ่งสง,ม.ป.ป.)

สถานการณ์ขยะมูลฝอย

ตามที่กล่าวมาข้างต้นว่าในแต่ละปีมีขยะมูลฝอยชุมชนเกิดขึ้นปีละมากกว่า 2.1 พันล้านตัน แต่มีเพียง 16% หรือราว 323 ล้านตันเท่านั้น ที่ถูกนำไปเข้าสู่กระบวนการรีไซเคิล ทั้งนี้ประเทศสหรัฐอเมริกาคือประเทศที่ก่อให้เกิดขยะมากที่สุด ประมาณ 239 ล้านตันต่อปีหรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 12 ของขยะมูลฝอยชุมชนของโลก จากสถิติพบว่าชาวอเมริกัน 1 คน สร้างขยะมากถึง 773 กิโลกรัมต่อปี ซึ่งเป็นปริมาณเท่ากับชาวอินเดียซึ่งมีประชากรมากกว่าสหรัฐฯ เกือบ 5 เท่า (กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม, 2564)

สำหรับประเทศไทยแนวโน้มของปริมาณขยะในแต่ละภูมิภาคเพิ่มมากขึ้นทุกปี ยกเว้นในช่วงการแพร่ระบาดของโควิด 19 ข้อมูลจากกรมควบคุมมลพิษ (2564) ระบุว่า ในปี พ.ศ. 2564 ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นของประเทศไทยมีจำนวนประมาณ 24.98 ล้านตัน คิดเป็น 68,434 ตันต่อวัน เมื่อเทียบกับจำนวนประชากรเท่ากับพลเมือง 1 คน สร้างขยะเท่ากับ1.03 กิโลกรัม/คน/วัน

ปี พ.ศ.	ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้น (ล้านตัน)	อัตราการเกิดขยะมูลฝอย (กิโลกรัม/วัน/คน)
2560	27.37	1.13
2561	27.93	1.15
2562	28.71	1.18
2563	25.37	1.05*
2564	24.98	1.03**

ตาราง ปริมาณและอัตราการเกิดขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้น ปี พ.ศ. 2560 – 2564

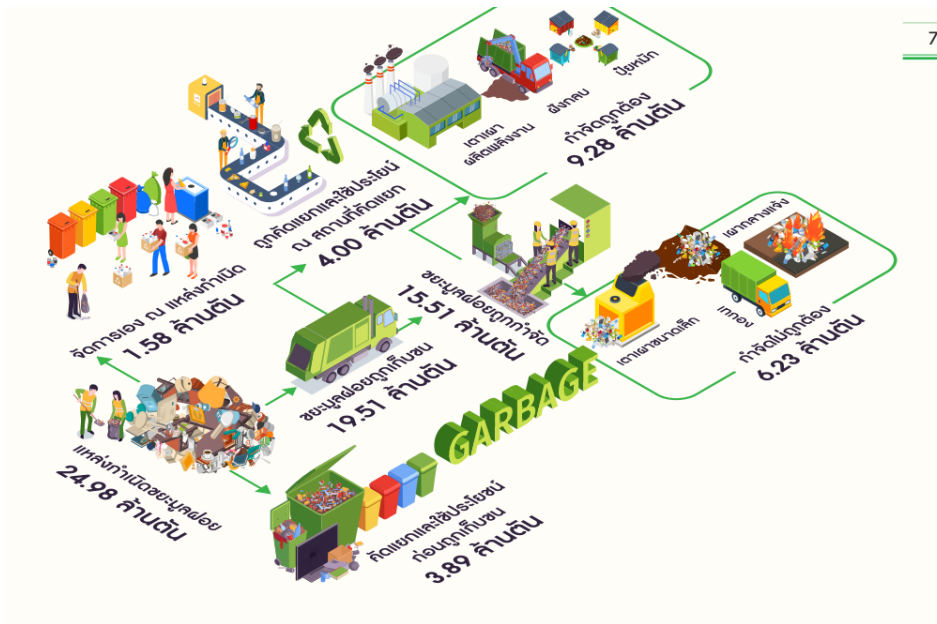
ที่มา กรมควบคุมมลพิษ (2564: 6)

หมายเหตุ : * เป็นตัวเลขอัตราการเกิดขยะมูลฝอยเมื่อเทียบกับประชากรตามทะเบียนราษฎรปีพ.ศ. 2563 ทั้งนี้ หากหักลบตัวเลขปริมาณขยะมูลฝอยจากนักท่องเที่ยวและแรงงาน พบว่า จะมีอัตราการเกิดขยะมูลฝอยประมาณ 1.00 กิโลกรัม/คน/วัน

** เป็นตัวเลขอัตราการเกิดขยะมูลฝอยเมื่อเทียบกับประชากรตามทะเบียนราษฎรปีพ.ศ. 2564 ทั้งนี้หากหักลบตัวเลขปริมาณขยะมูลฝอยจากนักท่องเที่ยวและแรงงาน พบว่า จะมีอัตราการเกิดขยะมูลฝอยประมาณ 1.01 กิโลกรัม/คน/วัน

ทั้งนี้ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นในประเทศ 24.98 ล้านตันนั้น พบว่า

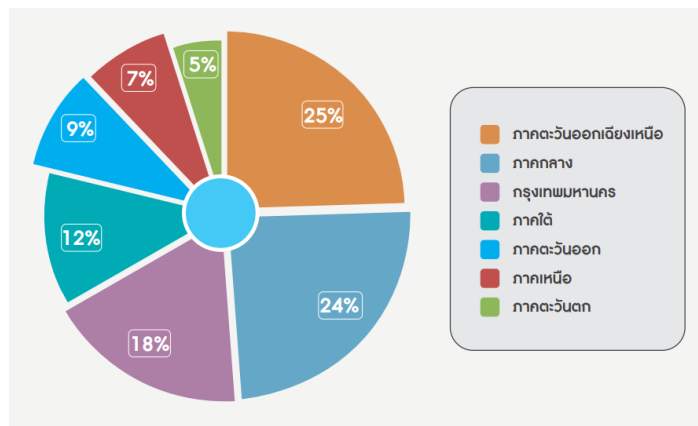
- ประมาณ 1.58 ล้านตัน (6 % ของขยะมูลฝอยทั้งหมด) มีการจัดการกันเองโดยชุมชนและบ้านเรือนในพื้นที่ห่างไกล หรือพื้นที่ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่มีบริการ
- มีขยะรีไซเคิลประมาณ 3.89 ล้านตัน (16 % ของขยะมูลฝอยทั้งหมด)ถูกคัดแยกตั้งแต่ต้นทาง โดยซาเล้ง และบ้านเรือนนำไปขายให้กับร้านรับซื้อของเก่า
- ขยะมูลฝอยอีกประมาณ 19.51 ล้านตัน (78 % ของปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้น) ถูกจัดการโดยรถบรรทุกเก็บขนขยะมูลฝอยขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือเอกชนที่ได้รับอนุญาตหรือมอบหมายจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการให้บริการเก็บขนแทนเพื่อนำไปยังสถานที่คัดแยกขยะมูลฝอยหรือสถานที่กำจัดขยะมูลฝอย
- ขยะมูลฝอยประมาณ 4.00 ล้านตัน (16 % ของปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้น) ถูกคัดแยก ณ สถานที่คัดแยกขยะมูลฝอย
- ขยะมูลฝอยที่เหลือประมาณ 15.51 ล้านตัน (62 % ของปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้น) ถูกนำไปกำจัด ณ สถานที่กำจัดขยะมูลฝอย
- ขยะมูลฝอยได้รับการกำจัดอย่างถูกต้อง ประมาณ 9.28 ล้านตัน (37 % ของปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้น)
- ขยะมูลฝอยประมาณ 6.23 ล้านตัน (25 % ของปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้น) ถูกนำไปกำจัดอย่างไม่ถูกต้อง (ภาพที่)

ภาพที่ ภาพรวมการจัดการขยะมูลฝอยของประเทศ ปี พ.ศ. 2564

ที่มา กรมควบคุมมลพิษ (2565:7)

ภาพแสดงให้เห็นปริมาณขยะมูลฝอยรายภูมิภาคของไทยในปีพ.ศ. 2564 โดยภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีปริมาณขยะมูลฝอยสูงสุดประมาณ 16,902 ตัน/วัน ตามด้วยภาคกลาง 16,681 ตัน/วัน กรุงเทพมหานคร 12,214 ตัน/วัน ภาคใต้ 8,384 ตัน/วัน ภาคตะวันออก 6,282 ตัน/วัน ภาคเหนือ 4,617 ตัน/วัน และภาคตะวันตก 3,354 ตัน/วัน (กรมควบคุมมลพิษ ,2565)

ภาพที่ ปริมาณขยะมูลฝอยรายภูมิภาค พ.ศ. 2564

ที่มา กรมควบคุมมลพิษ 2564: 9

ข้อมูลล่าสุดจำนวนปริมาณขยะในกรุงเทพมหานคร เดือนตุลาคม พ.ศ. 2565 ปริมาณขยะในแต่ละวันยังมีจำนวนมากถึง 10,706 ตัน/วัน คนกรุงเทพสร้างขยะวันละ 2-3 กิโลกรัมต่อวัน ทำให้เกิดปัญหาขยะล้นเมือง (ภาพที่ 5.) แม้ว่าแผนยุทธศาสตร์ 20 ปี (2556-2575) กรุงเทพมหานคร วางเป้าหมายลดปริมาณขยะให้เหลือ

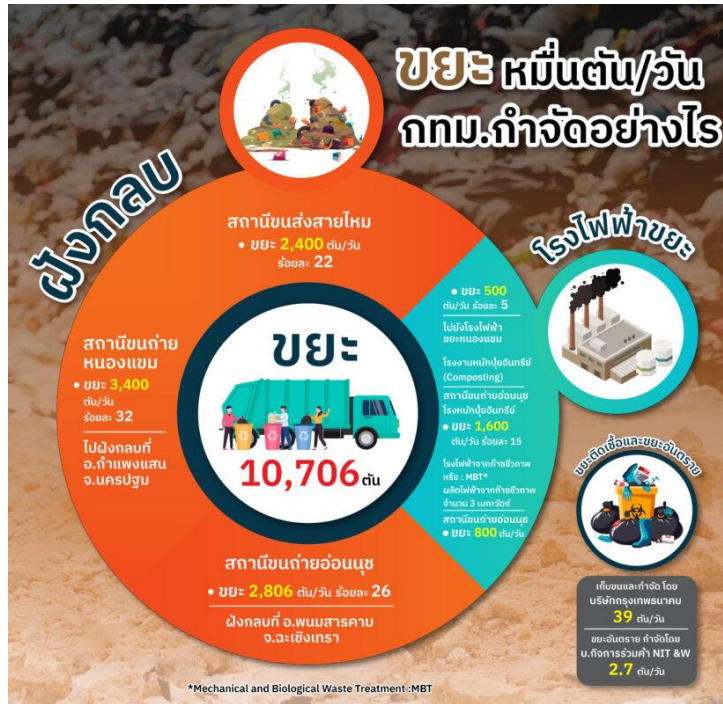
น้อยที่สุด หรือเป็นศูนย์ เพื่อลดภาระการกำจัดขยะปลายทาง แต่ตลอดช่วง 8 ปีที่ผ่านมาตั้งแต่เริ่มยุทธศาสตร์ ปริมาณขยะของกรุงเทพฯ ไม่ได้ลดลงตามเป้าหมาย มีแนวโน้มช่วงการระบาดของโควิด -19 (พ.ศ. 2563-2564) ที่ ปริมาณขยะลดลง ปัญหาสำคัญคือการไม่คัดแยกขยะตั้งแต่ต้นทาง ซึ่งในจำนวนขยะ 10,706 ตันต่อวัน สามารถ แยกขยะเพื่อรีไซเคิลได้เพียง 3,672 ตันต่อวันเท่านั้น เท่ากับว่ามีขยะที่ต้องนำไปกำจัดถึงร้อยละ 90 ซึ่งการจัดการขยะแบ่งได้เป็น 3 ระยะ ได้แก่ (ThaiPublica, 2022)

- **ระยะที่ 1 การจัดการขยะต้นทาง** คือการคัดแยกขยะ ซึ่งประชาชนทั่วไปยังไม่มีการคัดแยกขยะ โดยมา ขยะจะถูกแยกโดยซาเล้ง หรือเจ้าหน้าที่เก็บขนขยะที่มาแยกขยะในรถ (ขยะรีไซเคิล เช่น ขวดพลาสติก กระดาษ 2,845 ตันต่อวัน และขยะอินทรีย์ นำไปทำปุ๋ยได้ 821 ตันต่อวัน) ทำให้แต่ละวันสามารถแยก ขยะได้เพียง 3,672 ตันต่อวัน
- **ระยะที่ 2 การจัดการขยะที่กลางทาง** กทม.มีรถเก็บขนมูลฝอยจำนวน 2,140 คัน เป็นรถของกทม. 495 คัน รถเช่า 1,571 คัน เรือเก็บมูลฝอย 111 ลำ มีพนักงานเก็บขนมูลฝอยรวมทั้งสิ้น 10,454 คน ซึ่งการ จัดเก็บจะไม่ให้เหลือขยะตกค้างในแต่ละวัน
- **ระยะที่ 3 การจัดการขยะที่ปลายทาง** โดยการจัดการขยะ ปลายทางกรุงเทพฯใช้วิธีการฝังกลบ เผา หรือ สร้างโรงไฟฟ้าขยะ และนำไปทำปุ๋ยอินทรีย์

ภาพที่ 5. ปริมาณขยะในกรุงเทพมหานคร ปี 2556-2565

ที่มา ThaiPublica

ภาพที่ 5. การจัดการขยะในกรุงเทพมหานคร

ที่มา ThaiPublica

นอกจากนี้จากสถิติงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสาร Science Advances เดือนตุลาคม ปี 2563 พบว่าประเทศไทยสร้างขยะพลาสติกต่อประชากรสูงเป็นอันดับที่ 5 ของโลก โดยมีปริมาณขยะพลาสติก 4,796,494 ตัน/ปี (หรือราว 69.54 กิโลกรัม/ปี/คน) และมีสัดส่วนขยะพลาสติกในขยะทั่วไปมากเป็นอันดับที่ 3 ของโลก ปริมาณพลาสติกในประเทศไทย แบ่งเป็นประเภทถุงพลาสติก 1.11 ล้านตัน ขวดพลาสติก 0.40 ล้านตัน แก้ว ก่อและถาดพลาสติก 0.23 ล้านตัน ตามลำดับ (แนวหน้า, 2565) จากการศึกษาของทีมนักวิจัยมหาวิทยาลัยจอร์เจีย พบว่าประเทศไทยยังติดอันดับ 5 ของโลก (อันดับ 1 คือ จีน อันดับ 2 อินโดนีเซีย อันดับ 3 ฟิลิปปินส์ อันดับ 4 เวียดนาม อันดับ 5 ไทย) ที่มีขยะในทะเลมากที่สุดทั้งที่ประชากรในประเทศน้อยกว่าประเทศอื่นแต่กลับมีขยะในทะเลมากกว่า 1 ล้านตัน โดยแบ่งเป็นขยะต่างๆ อาทิ หลอดเครื่องดื่ม ถุงพลาสติก บุหรี่ เป็นต้น (ภาพที่ 5.3) ปัญหาขยะทะเลนอกจากทำลายทัศนียภาพแล้ว ยังสร้างความเสียหายต่อระบบนิเวศนิต่างที่ท้องทะเล และคร่าชีวิตสัตว์ทะเลหายากอีกด้วย โดยเฉพาะลูกโลมาและเต่าทะเลไทยที่เสียชีวิตจากพลาสติกไปปีละกว่า 100 ตัว (2bgreen4ever, 2061)

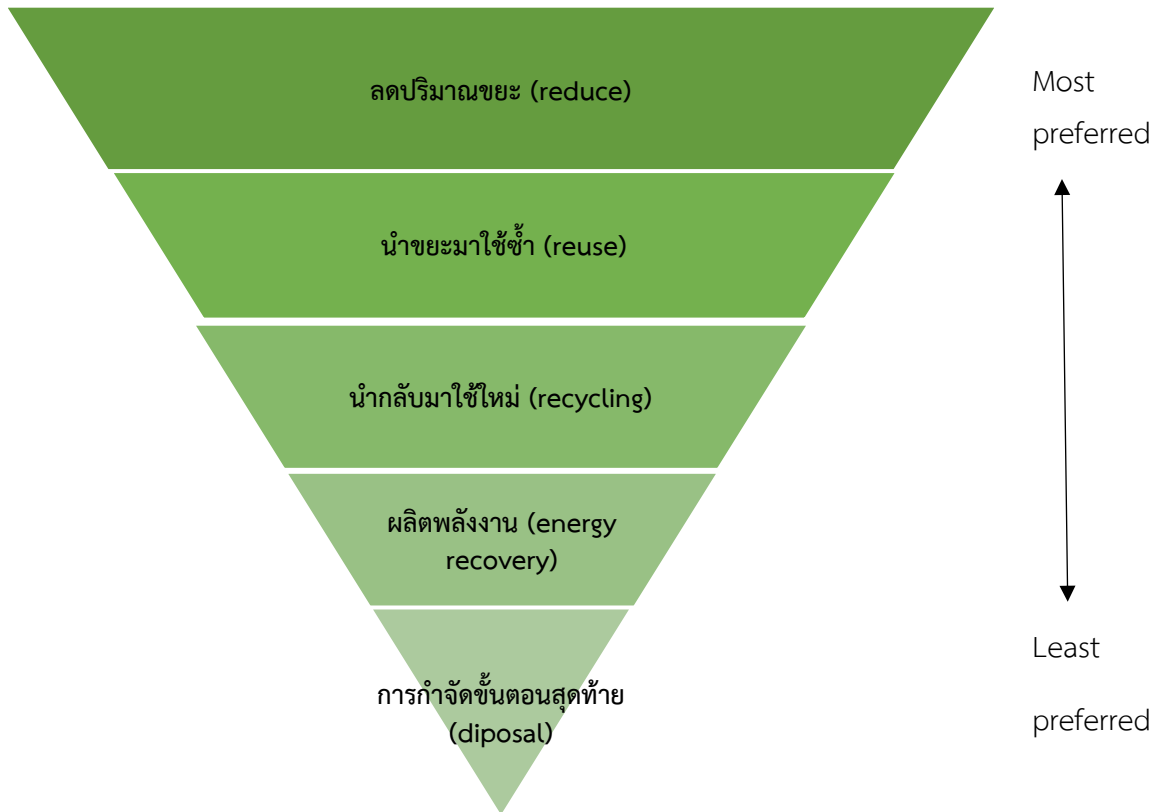
ภาพที่ ประเภทขยะในทะเล

ที่มา 2bgreen4ever (2061)

สิ่งสำคัญที่ควรริบแก้ไขคือการให้ความรู้แก่ประชาชนด้านการแยกขยะตั้งแต่ต้นทางเพื่อเป็นการลดปริมาณขยะที่ต้องกำจัดให้เหลือน้อยที่สุด ที่ผ่านมาเรามีเพียงการรณรงค์ทิ้งขยะในถังแต่ไม่แยกประเภทขยะซึ่งแตกต่างจากพฤติกรรมการแยกขยะของประเทศที่พัฒนาแล้ว ทั้งนี้การลดขยะให้เป็นศูนย์หรือน้อยที่สุดตั้งแต่ต้นทางเป็นวิธีการที่ใช้ในต่างประเทศ ทำให้ต้นทุนในการกำจัดขยะลดลง ไม่ต้องลงทุนสร้างโรงไฟฟ้าขยะ หรือการฝังกลบที่จะสร้างปัญหาสิ่งแวดล้อมอื่นตามมา อีกทั้งภาครัฐควรรณรงค์ให้ทุกภาคส่วนให้ความสำคัญและร่วมมือต่อการแก้ไขปัญหาตั้งแต่ต้นทางจนถึงปลายทาง เพราะว่าการจัดการขยะมูลฝอยที่ไม่ถูกต้อง จะทำให้เกิดมลพิษ เหตุเดือดร้อนรำคาญ ตลอดจนการเพิ่มขึ้นของอุณหภูมิในชั้นบรรยากาศของโลก

หลักการจัดการขยะมูลฝอย

ขยะมูลฝอยที่เพิ่มขึ้นจนกลายเป็นปัญหาสำคัญทั้งในส่วนภูมิภาค ระดับประเทศและระดับโลก ตั้งแต่การรวบรวมและการเก็บขนขยะมูลฝอยที่ยังมีขยะตกค้างจำนวนมากและก่อให้เกิดกลิ่นเน่าเหม็น สถานที่กำจัดขยะที่ไม่เพียงพอ การกำจัดขยะมูลฝอยที่ไม่ถูกวิธีเหล่านี้ก่อให้เกิดผลกระทบต่อทั้งสุขภาพและสิ่งแวดล้อม ดังนั้นควรมีการจัดการขยะมูลฝอยที่ถูกต้องและเหมาะสม การจัดการขยะมูลฝอยควรพิจารณาดำเนินการตามลำดับขั้นของการจัดการขยะที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยลำดับแรกเริ่มจากหาทางลดปริมาณขยะและการใช้ซ้ำเพื่อไม่ให้เกิดขยะ จากนั้นพิจารณานำวัสดุในขยะที่ทิ้งจากชุมชนมารีไซเคิล หรือหมักทำปุ๋ย สำหรับขยะที่ไม่สามารถรีไซเคิลควรเข้าสู่กระบวนการเปลี่ยนขยะให้เป็นพลังงาน ส่วนขยะจากกระบวนการต่างๆจึงนำไปฝังกลบ กระบวนการเหล่านี้นอกจากจะเป็นวิธีการลดการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ แล้วยังช่วยลดการใช้พลังงาน ลดพื้นที่ฝังกลบและลดปริมาณมลพิษด้วย

ภาพที่ กระบวนการจัดการมูลฝอยตามแนวคิดสมัยใหม่

ที่มา ดัดแปลงจากภคิศักดิ์ กัลยาณมิต และ วชิรวัชร งามละม่อม (2561:178)

จากภาพ แสดงลำดับขั้นของการจัดการขยะตามแนวคิดสมัยใหม่ 5 ขั้นตอน ซึ่งลำดับที่มีความสูงที่สุดแสดงถึงความยั่งยืนมากที่สุด และเป็นทางเลือกที่มีความเหมาะสมมากที่สุดส่วนการกำจัดด้วยการฝังกลบเป็นทางเลือกสุดท้าย รายละเอียดดังนี้

- 1) การลดปริมาณขยะมูลฝอย ณ แหล่งกำเนิด (reduce) เป็นการจัดการขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นจากแหล่งกำเนิด เช่น บ้านเรือน โรงแรม สถานศึกษา เพื่อรอการเก็บรวบรวมไปกำจัดทำลาย ขั้นตอนแรกมีความสำคัญและเป็นความรับผิดชอบโดยตรงของบุคคลหรือเจ้าของสถานที่ต่างๆ ซึ่งมีประเด็นสำคัญ 2 ประการคือ การลดขยะและการคัดแยกขยะตั้งแต่แหล่งกำเนิด ซึ่งมีได้หมายถึงแค่การลดปริมาณแต่ยังหมายถึงระดับความเป็นพิษ (Toxicity) ของขยะมูลฝอยอีกด้วย ทั้งนี้การลดปริมาณขยะตั้งแต่ต้นทางมีหลายวิธี อาทิ เลิกใช้หรือหลีกเลี่ยงสินค้าหรือบรรจุภัณฑ์ที่สร้างขยะ หรือเลือกบรรจุภัณฑ์ที่ไม่ก่อให้เกิดมลพิษหรือสามารถใช้ซ้ำได้
- 2) การนำกลับมาใช้ใหม่ (reuse) คือการนำวัสดุเดิมที่มีอยู่มาใช้ซ้ำอีกครั้งหนึ่งในรูปแบบเดิมหรืออาจนำมาซ่อมแซมเพื่อใช้ประโยชน์อื่นๆ แก่บุคคลอื่น และการเลี่ยงการผลิตหรือบรรจุภัณฑ์พลาสติกประเภทใช้ครั้งเดียวแล้วทิ้ง (single use) แต่ใช้บรรจุภัณฑ์ที่ใช้ซ้ำได้หลายครั้ง ถือเป็นที่ยืดอายุการใช้งานเพื่อเป็นการลดปริมาณขยะ
- 3) นำกลับมาใช้ใหม่ (recycling) โดยนำเอาวัสดุต่างๆ เช่น แก้ว กระดาษ อะลูมิเนียม ไม้ มาแปรรูปเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ เพื่อเป็นการลดขยะมูลฝอยและการใช้พลังงาน ตลอดจนลดมลพิษต่างๆ โดยการคัด

แยกขยะที่สามารถนำไปรีไซเคิลแต่ละประเภท ได้แก่ แก้ว กระดาษ พลาสติก โลหะ/อัลลอย เพื่อให้ง่ายต่อการนำไปรีไซเคิล และการรีไซเคิลด้วยการขาย บริจาค เข้าธนาคารขยะ แลกไข่ เป็นต้น นอกจากนี้การรีไซเคิลยังรวมถึงการนำขยะอินทรีย์และขยะจากสวนมาหมักทำปุ๋ย (composting)

- 4) ผลิตพลังงาน (energy recovery) หรือการเปลี่ยนขยะให้เป็นพลังงาน (Waste-To-Energy) คือ การใช้ประโยชน์จากขยะในด้านพลังงาน เป็นวิธีการนำขยะที่ไม่สามารถรีไซเคิลได้มาเปลี่ยนให้เป็นพลังงานความร้อน พลังงานไฟฟ้า หรือเชื้อเพลิงโดยผ่านกระบวนการต่างๆ ได้แก่ การเผาในเตา (combustion) แก๊สซิฟิเคชัน (gasification) ไพโรไลซิส (pyrolysis) การหมักก๊าซชีวภาพ (anaerobic digestion) และการดักก๊าซจากการฝังกลบขยะ (landfill gas) (กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน, ม.ป.ป.)
- 5) กำจัดขั้นสุดท้าย (final disposal) เป็นขั้นสุดท้ายของลำดับความสำคัญของการจัดการขยะ ขยะที่เหลือจากขั้นตอนด้านบน จะมีปริมาณที่น้อยลงแล้วจึงจะนำมาฝังกลบอย่างถูกวิธี สามารถทำการฝังกลบกากอุตสาหกรรมหรือของเสียไม่อันตราย (Sanitary Landfill) และฝังกลบสำหรับกากของเสียอันตราย โดยการฝังกลบอย่างปลอดภัย อย่างไรก็ตามการฝังกลบส่งผลให้เกิดการชะล้าง ซึ่งสร้างมลพิษให้กับแหล่งน้ำใต้ดินและคุณภาพของดิน นอกจากนี้การกำจัดขยะด้วยการฝังกลบยังทำให้เกิดก๊าซมีเทน (CH₄) ซึ่งเป็นก๊าซเรือนกระจกที่แรงกว่าก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ (CO₂) อีกด้วย

จากขั้นตอนข้างต้นเห็นได้ว่า 3 ขั้นตอนแรกเป็นหลักการ 3 R ซึ่งเป็นการจัดการขยะมูลฝอยโดยเน้นการจัดการแบบครบวงจรทั้ง 3 ระยะ คือ ระยะต้นทาง ระยะกลางทาง และระยะปลายทาง ซึ่งระยะต้นทางมีความสำคัญที่สุดเป็นวิธีที่ถูกที่สุดแต่มีความยากมากที่สุด นั่นคือการลดและคัดแยกขยะ ซึ่งต้องใช้ความร่วมมือของประชาชนและผู้ประกอบการที่เป็นผู้สร้างขยะที่ต้องร่วมมือร่วมใจกันลดปริมาณขยะให้เหลือน้อยที่สุดเป็นลำดับแรก มุ่งการการใช้วัสดุดีหรือทรัพยากรการผลิตอย่างมีประสิทธิภาพ หลังจากนั้นหากเกิดของเสียแล้วต้องพยายามหาแนวทางการนำกลับไปใช้ซ้ำหรือใช้ใหม่ให้ได้มากที่สุด ส่วนการกำจัดขยะมูลฝอยเป็นกระบวนการสุดท้ายของวงจรชีวิตขยะมูลฝอยซึ่งเป็นการเป็นไว้ในหลุมฝังกลบที่ปลอดภัยหรือเผาทำลายในเตาเผาให้หมดสภาพของขยะมูลฝอย ทั้งสองวิธีต้องมีความปลอดภัยและมีประสิทธิภาพ ไม่ส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมและประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ใกล้เคียง

นอกจากหลักการ 3R ในบางพื้นที่อาจมีการใช้หลักการ 7R ซึ่งได้แก่ Reduce ลดใช้, Reuse ใช้ซ้ำ, Refill การเติม, Return การคืน, Repair/Repurpose การซ่อมแซม/การเปลี่ยนวัตถุประสงค์การใช้งาน, Replace การแทนที่ และ Recycle รีไซเคิล ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและบริบทของแต่ละพื้นที่ อย่างไรก็ตามหลักการสำคัญที่สุดที่ควรคำนึงถึงคือการลดขยะให้มากที่สุด และใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่มีให้เกิดประโยชน์สูงสุดจนมีขยะไปสู่หลุมฝังกลบน้อยที่สุดนั่นเอง

ขยะมูลฝอยในธุรกิจโรงแรม

โรงแรมเป็นผู้ใช้ทรัพยากรหลักและมีส่วนอย่างมากในการก่อให้เกิดขยะ โดยทั่วไปขยะจากโรงแรมมีทั้งขยะเปียก (อินทรีย์/ย่อยสลายได้) และขยะแห้ง ขยะเปียกประกอบด้วยเศษอาหารเป็นหลัก แยกของโรงแรมสร้างขยะมากถึง 1 กิโลกรัมต่อวันโดยเฉลี่ย (International Hotel Environmental Initiative, 2002) และเพิ่มมากขึ้นเป็นสองเท่าในวันที่แขก check out ออกจากโรงแรม (Shanklin, Petrillose, &

Pettay, 1991) คิดเป็นปริมาณขยะหลายล้านตันทั่วโลกในแต่ละปี การจัดการขยะและลดปริมาณขยะในธุรกิจโรงแรมจึงเป็นเรื่องสำคัญ เนื่องจากค่าใช้จ่ายในการจัดการขยะมูลฝอยประกอบด้วยปัจจัยต่างๆ เช่น การกำจัด และการขนส่งขยะ ตลอดจนต้นทุนแรงงานที่เกี่ยวข้อง (Todd and Hawkins, 2003) การจัดการของเสียที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นสามารถช่วยประหยัดสำหรับธุรกิจ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับที่ตั้งของธุรกิจและกฎระเบียบการจัดการของเสียในพื้นที่นั้น อย่างไรก็ตามปริมาณขยะที่เกิดขึ้นจะขึ้นอยู่กับขนาดและประเภทของโรงแรม รวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดการขยะ ทั้งนี้ข้อมูลจาก International IHEI (2002) ระบุว่าขยะมูลฝอยจากโรงแรมขนาดเล็กสร้างผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมมากที่สุดเนื่องจากโรงแรมขนาดเล็กมักไม่ค่อยใส่ใจต่อความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมและส่วนใหญ่ใช้วิธีฝังกลบขยะเป็นวิธีหลักในการกำจัดขยะ เนื่องจากขาดงบประมาณ ความรู้ รวมถึงการตัดสินใจที่ไม่ดีพอ (Ghadban, Shames, & Mayaleh, 2016; Malik & Kumar, 2012)

ความสะดวกสบายและการบริการเป็นหัวใจหลักของโรงแรมมาโดยตลอด และการให้ความสำคัญกับสุขอนามัยก็เป็นส่วนสำคัญ ซึ่งหมายความว่าขยะจำนวนมากเกิดจากการให้บริการเหล่านี้ ตั้งแต่แชมพู และโฟมอาบน้ำ โลชั่นบำรุงผิวแบบใช้ครั้งเดียวและรองเท้าแตะในห้องพักรูที่หุ้มด้วยพลาสติก ไปจนถึงบุฟเฟต์อาหารเข้าที่มีบริการอาหารหลากหลายคอยต้อนรับแขกผู้ใช้บริการ ดังนั้นในการดำเนินธุรกิจทำให้มีการสร้างขยะจำนวนมากและหลายประเภท เช่น เศษอาหาร อุปกรณ์อาบน้ำ บรรจุภัณฑ์ กระดาษแข็ง ผ้าปูที่นอน ผ้าเช็ดตัว และของเหลว รวมถึงใบเสร็จกระดาษ บัตรลงทะเบียน และใบแจ้งหนี้ เป็นต้น การสร้างขยะเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้โดยเฉพาะในธุรกิจโรงแรม แต่การจัดการของขยะมูลฝอยและของเสียอย่างถูกต้องมีความสำคัญต่อธุรกิจเป็นอย่างมาก เพราะนอกจากเป็นการรักษาสิ่งแวดล้อมแล้ว ยังช่วยประหยัดต้นทุนทรัพยากรและเวลาของธุรกิจอีกด้วย ไม่เพียงเท่านั้นการจัดการขยะมูลฝอยที่มีประสิทธิภาพยังช่วยให้ลูกค้ารู้สึกดีและเกิดความภักดีต่อธุรกิจ เพราะลูกค้าจะรู้สึกได้ว่าใช้บริการในสภาพแวดล้อมที่สะอาดและปลอดภัย สิ่งที่สำคัญคือโรงแรมต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการจัดการขยะและการจัดการของเสียอย่างถูกต้อง และการให้บริการผู้รับเหมาที่มีใบอนุญาตเท่านั้น

ตาราง ประเภทของขยะมูลฝอยของโรงแรม

หมวดหมู่	ลักษณะของขยะ
ขยะอินทรีย์	เศษอาหารจากเนื้อสัตว์และพืช (เปลือกผลไม้ การเตรียมอาหาร) การตัดแต่งกิ่ง ต้นไม้, ดอกไม้, ใบไม้และหญ้า
พลาสติก	ขวด, ถัง, บรรจุภัณฑ์อาหาร, ถ้วยพลาสติก, โฟม, ฟองน้ำ, บรรจุภัณฑ์เครื่องสำอาง, ผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดปลอดสารพิษ, บรรจุภัณฑ์, ลัง, ไม้แขวนเสื้อ
กระดาษและกระดาษแข็ง	กล่องอาหาร กล่องเครื่องดื่ม กล่องยา หนังสือพิมพ์ นิตยสาร หนังสือ โบรชัวร์
แก้ว	ขวดเครื่องดื่ม แก้ว บรรจุภัณฑ์ใส่ผลิตภัณฑ์อาหารและยา
โลหะ	กระป๋องเครื่องดื่ม ผลิตภัณฑ์อาหารกระป๋อง ขนเหล็ก และฝาครอบ ฝอยขัดหม้อ

CRLR CRLR: cloths, rags, leather, and rubber	เศษกระดาษที่ขูดจากเครื่องอบผ้า ตีนตุ๊กแก เสื้อผ้า ชิ้นส่วนของผ้า ผ้าเช็ดทำความสะอาด ถุงมือ และหมวก
สารเคมีปนเปื้อน	แบตเตอรี่ ยาฆ่าตอฆ่า ยา บรรจุภัณฑ์ยา บรรจุภัณฑ์ยาพิษ เสื้อผ้าอาบเคมี ปากกาหมึกซึม เครื่องสำอางโดยทั่วไปและโคมไฟ
สารปนเปื้อนทางชีวภาพ	กระดาษชำระ, ผ้าเช็ดปาก, สำลีพันก้าน, ของมีคม (เข็ม, กระบอกฉีดยา, หลอด, ใบโกนหนวด), ไม้จิ้มฟัน, ผ้าอ้อมและผ้าอนามัย
สิ่งปะปน	บรรจุภัณฑ์ Tetra pack, สติ๊กเกอร์ติดซองยา, บรรจุภัณฑ์อาหารลามิเนต, บรรจุภัณฑ์กระดาษ A4, สก็อตเทป, ป้าย, อิเล็กทรอนิกส์, บรรจุภัณฑ์ยาสีฟัน, กระดาษอลูมิเนียม, ไฟแช็ก, ฟองน้ำทำความสะอาด
อื่นๆ	ก้นบุหรี่, เศษสบู่, จุก, รีบบิ้นเครื่องพิมพ์, กระดาษคาร์บอน, แปรงสีฟัน, เครื่องกรองน้ำ, กระเบื้อง, ไม้, ไม้ขีดไฟ

ที่มา แปลจาก Lucas et. Al. 2018: 241

โรงแรมเป็นสาเหตุหลักของการผลิตขยะ (Rawa และ Takuli, 2021) ขยะส่วนใหญ่เกิดจากห้องพักแขกและครัว หากจัดการขยะไม่ดีจะส่งผลกระทบต่อสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมได้ (Rohweder, 2008) อย่างไรก็ตามพบว่าปัจจุบันยังคงมีโรงแรมหรือที่พักราคาประหยัดหลายแห่ง ที่ผู้บริหารแทบไม่สนใจต่อการลดปริมาณขยะหรือการนำขยะกลับมาใช้ใหม่ เพราะค่าใช้จ่ายที่ต่ำและเห็นว่าเป็นเรื่องเสียเวลา (Chan & Lam, 2001) หรือจากการศึกษาของ McCoy, Bacot และ Galvan ในปี 2002 ระบุว่าภาคส่วนธุรกิจบริการการบริการมีส่วนรับผิดชอบโดยตรงในการสร้างขยะที่นำไปทิ้งในพื้นที่โดยที่ไม่มีจัดการหรือคัดแยกขยะอย่างเหมาะสม การขยายตัวของธุรกิจโรงแรมและสังคมเมืองที่รวดเร็ว ก่อให้เกิดปัญหาขยะล้นเมืองและผลกระทบต่อระบบนิเวศ และอันตรายต่อมนุษย์ ทั้งนี้กิจกรรมต่างๆของมนุษย์และแขกผู้เข้าพักในโรงแรมทำให้เกิดขยะปริมาณมาก การรวบรวม กำจัดและทิ้งขยะที่ไม่ถูกต้อง เหล่านี้เป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสภาพอากาศและสุขอนามัยของมนุษย์

การจัดการขยะมูลฝอยในธุรกิจโรงแรม

เนื่องจากโรงแรมเป็นสาเหตุหลักของการเกิดขยะจำนวนมาก การจัดการขยะมูลฝอยจะต้องทำอย่างเป็นระบบตั้งแต่กระบวนการเกิดขยะกระทั่งการกำจัดหรือทำลาย และเพื่อเป็นการลดปริมาณขยะการจัดการขยะมูลฝอยในโรงแรมควรเริ่มจากการกำหนดนโยบายด้านสิ่งแวดล้อมโดยผู้บริหารและฝ่ายจัดการของโรงแรม เพื่อให้การดำเนินการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ จากนั้นจึงเป็นขั้นตอนการดำเนินการของหน่วยงานในพื้นที่ที่จะนำขยะไปกำจัดหรือทำลายต่อไป

กำหนดกำหนดข้อปฏิบัติต่างๆที่ชัดเจนในนโยบายด้านสิ่งแวดล้อมของโรงแรม ซึ่งได้แก่ (กมล รัตนวิระกุล ,2558)

1. การลดและการคัดแยกขยะมูลฝอยตั้งแต่ต้นทาง ซึ่งถือเป็นหน้าที่ของพนักงานภายในโรงแรมทุกคน แบ่งได้ 2 ส่วนดังนี้

- 1.1 การลดขยะตั้งแต่ต้นทางเพื่อให้มีขยะที่ต้องนำไปกำจัดหรือทำลายน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยมีวิธีต่างๆดังนี้
 - 1.1.1 เลือกใช้บรรจุภัณฑ์ที่สามารถใช้ซ้ำได้ บรรจุภัณฑ์ขนาดใหญ่ หรือบรรจุภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เช่น ตะกร้า หรือถุงผ้า
 - 1.1.2 การใช้ซ้ำ โดยนำขยะมูลฝอยหรือเศษวัสดุมาใช้ใหม่หรือใช้ซ้ำ
 - 1.1.3 การซ่อมแซม โดยการนำวัสดุหรืออุปกรณ์ที่ชำรุดมาซ่อมแซมเพื่อให้ใช้งานได้อีกครั้ง เช่น คอมพิวเตอร์ รถเข็นผ้า
 - 1.1.4 การแปรสภาพและนำกลับมาใช้ใหม่ โดยผ่านกระบวนการเพื่อผลิตเป็นของขึ้นใหม่ หรือนำมาแปรสภาพตามกระบวนการของแต่ละประเภทเพื่อสามารถนำกลับมาใช้ได้ใหม่ หรือใช้ประโยชน์ใหม่ เช่น พลาสติก กระดาษ ขวด โลหะต่าง ๆ
 - 1.1.5 หลีกเลี่ยงการใช้วัสดุที่กำจัดหรือทำลายยาก หรือวัสดุที่ใช้ได้เพียงครั้งเดียว เช่น โฟม
- 1.2 การคัดแยกขยะ เป็นกระบวนการสำคัญที่ทำให้การจัดการขยะเป็นระบบและมีประสิทธิภาพมากขึ้น การคัดแยกขยะช่วยให้สะดวกต่อการนำขยะไปใช้ให้เป็นประโยชน์หรือกำจัด รายละเอียดดังนี้
 - 1.2.1 ขยะมูลฝอยที่ย่อยสลายง่าย เช่น เศษอาหาร เปลือกผักผลไม้ สามารถนำไปหมักเพื่อเป็นปุ๋ยสำหรับใช้ในสวนของโรงแรม
 - 1.2.2 ขยะรีไซเคิล เช่น แก้วน้ำ กระดาษ กระป๋องอลูมิเนียม สามารถนำมาแยกและแปรรูปกลับมาใช้ใหม่ได้เพื่อเป็นการประหยัดทรัพยากรและพลังงาน
 - 1.2.3 ขยะอันตราย เช่น ถ่านไฟฉาย หลอดไฟลูออเรสเซนต์ กระป๋องยาฆ่าแมลง ขยะประเภทนี้จำเป็นต้องแยกทิ้ง เพราะบางชนิดติดไฟได้ง่ายหรือระเบิดได้ง่าย
 - 1.2.4 ขยะทั่วไปหรือขยะที่ไม่สามารถแยกประเภทได้ เช่น ถุงขนม เปลือกลูกอม ถุงพลาสติก
2. การเก็บรวบรวมขยะมูลฝอย คือ การเก็บขนขยะมูลฝอยจากถังขยะตามจุดต่างๆในโรงแรม แล้วรวบรวมไปไว้ที่ห้องเก็บขยะแห่งขยะเปียก เพื่อรอเจ้าหน้าที่ขนขยะมานำไปยังสถานที่กำจัดขยะต่อไป
3. การเก็บกักขยะมูลฝอย ขยะอันตรายต่ออามีการเก็บกักก่อนส่งไปกำจัดอย่างถูกวิธีและปลอดภัย
4. การขนส่งขยะมูลฝอย อาจเป็นการขนส่งขยะมูลฝอยไปยังสถานที่กำจัดหรือทำลาย หรือไปไว้ในที่ใดที่หนึ่งก่อนนำไปทำลาย (สถานีขนถ่ายขยะ)
5. การแปรสภาพขยะมูลฝอย การแปรสภาพขยะมี 3 ลักษณะได้แก่
 - 5.1 การอัดขยะเป็นฟ่อนหรือก้อน เพื่อลดพื้นที่ให้น้อยลงในการเก็บขนขยะ และลดค่าใช้จ่ายในการขนส่งขยะไปกำจัด
 - 5.2 นำวัสดุที่ใช้แล้วมาใช้ใหม่
 - 5.3 นำผลผลิตที่แปรสภาพมาใช้ประโยชน์ต่างๆ เช่น การแปรสภาพขยะด้วยการย่อยสลายทางชีวภาพทำให้ได้ปุ๋ยหมัก หรือปุ๋ยอินทรีย์ และได้ก๊าซมีเทนเพื่อเป็นเชื้อเพลิงสำหรับหุงต้ม
6. การกำจัดหรือทำลายขยะมูลฝอย เป็นขั้นตอนสุดท้ายของการจัดการกับขยะ มีวิธีการต่างๆดังนี้

6.1 การเทกองบนพื้น เป็นวิธีที่ง่ายและค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด เนื่องจากมิได้มีการดำเนินการใดๆ เป็นวิธีที่ควรหลีกเลี่ยงเพราะไม่ถูกสุขลักษณะ เมื่อมีปริมาณมากๆจะถูกกำจัดโดยการเผาทิ้งหรือเรียกว่าเผาในที่โล่ง ทำให้เกิดควันไฟและซี้เถ้าส่งผลให้เกิดมลพิษทางอากาศ และสุขภาพของประชาชน

6.2 การฝังกลบตามหลักสุขาภิบาล โดยขุดหลุมเพื่อฝังกลบขยะ แล้วนำขยะมูลฝอยมาเกลี่ยบนพื้นดินให้กระจายทั่ว บดอัดให้แน่นแล้วนำดินมากลบและบดอัดให้แน่นอีกรอบเป็นชั้นๆจนกว่าสถานที่ฝังกลบจะเต็ม แล้วจึงปิดหลุมฝังกลบด้วยการบดดินให้แน่นแล้วปลูกพืชคลุมดินป้องกันน้ำกัดเซาะหรือน้ำไหลบ่า อาจมีการปูรองกันด้วยวัสดุเพื่อป้องกันน้ำไหลซึมชะขยะมูลฝอยไปปนเปื้อนน้ำใต้ดิน

6.3 การฝังกลบด้วยวิธีพิเศษ (การฝังกลบอย่างปลอดภัย) เป็นการฝังกลบเฉพาะสำหรับขยะอันตรายเท่านั้น ต้องใช้เงินลงทุนสูงและมีผู้เชี่ยวชาญดำเนินการ โดยมีการปูรองกันด้วยวัสดุพิเศษที่อายุทนทานไม่ฉีกขาดง่าย เพื่อป้องกันการรั่วไหลของสารอันตราย ขยะเหล่านี้ต้องบรรจุในภาชนะที่ปิดสนิท และจัดวางในหลุมฝังกลบอย่างเป็นระบบเพื่อป้องกันการกระแทกระหว่างการฝังกลบ ซึ่งเป็นสาเหตุของการรั่วไหล

6.4 การเผาขยะในเตาเผา เป็นวิธีเผาขยะมูลฝอยในเตาเผาที่มีอุณหภูมิสูง เพื่อให้เกิดการเผาไหม้อย่างสมบูรณ์ ลักษณะของเตาเผาจะแตกต่างกันตามองค์ประกอบของขยะ ขยะที่เผาง่ายเตาเผาไม่จำเป็นต้องใช้อุณหภูมิสูง หากมีขยะที่เผาไหม้ยากและมีความชื้นสูง เตาเผาต้องใช้อุณหภูมิความร้อนสูงมากๆ เตาสำหรับเผาขยะจำเป็นต้องใช้เทคโนโลยีที่สามารถควบคุมการเผาไหม้คว้นไอเสียอุณหภูมิเศษผงหรือฝุ่นละอองที่ปนกับควันเพื่อป้องกันมลพิษทางอากาศ ซี้เถ้าที่เหลือจากขบวนการเผาไหม้ต้องนำไปกำจัดหรือทำลายที่สถานที่ฝังกลบต่อ

UNESCO, Sustainable Travel Pledge (ปฏิญญาเพื่อการเดินทางอย่างยั่งยืน ยูเนสโก) (ม.ป.ป.) ได้เสนอแนวทางในการจัดการขยะที่มีประสิทธิภาพเพื่อประหยัดต้นทุนในโรงแรม 10 วิธีได้แก่

- 1) ดำเนินการตรวจสอบขยะมูลฝอย คือการสรุปปริมาณขยะที่เกิดจากการดำเนินงานของโรงแรม พร้อมทั้งแยกประเภท และแหล่งที่มาของขยะมูลฝอย
- 2) กำจัดการใช้สิ่งของที่ใช้แล้วทิ้ง สินค้าประเภทใช้ครั้งเดียวเป็นสิ่งของหลักที่โรงแรมจำเป็นต้องใช้ ดังนั้นโรงแรมควรหาวิธีหลีกเลี่ยงสิ่งของเหล่านั้น โดยเฉพาะพลาสติก เนื่องจากสิ่งของเหล่านี้สร้างขยะจำนวนมาก เช่น ขวดบรรจุผลิตภัณฑ์ที่ใช้ในห้องน้ำแบบใช้แล้วทิ้ง ควรเปลี่ยนเป็นแบบที่เติมได้แทน

ภาพ บรรจุก๊าซแบบใช้ครั้งเดียว

ภาพ บรรจุก๊าซแบบเติม

ทีมา อลิสสา ฤทธิชัยฤกษ์

ทีมา อลิสสา ฤทธิชัยฤกษ์

- 3) เลือกซื้อสิ่งของที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ปัจจุบันมีผลิตภัณฑ์และสินค้าหลายประเภทที่ลดการสร้างขยะและไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม โรงแรมควรพิจารณาการซื้อสินค้าจากผู้ผลิตที่มีทางเลือกเกี่ยวกับสินค้าสีเขียว รวมถึงการปฏิเสธสินค้าที่มีพลาสติก หรือบรรจุภัณฑ์ที่เป็นพลาสติก เพื่อลดการเกิดขยะ
- 4) แยกประเภทของขยะ สิ่งที่โรงแรมควรให้ความสำคัญคือการคัดแยกประเภทของขยะ อย่างถูกต้อง ทั้งนี้การคัดแยกขยะเป็นสิ่งที่พนักงานสามารถทำได้ และสามารถเชิญชวนและให้ข้อมูลแก่แขกเพื่อปฏิบัติเช่นเดียวกัน การคัดแยกขยะนั้นเพื่อให้แน่ใจว่าขยะมูลฝอยชิ้นใดสามารถนำกลับมาใช้ใหม่ถ้าเป็นไปได้ รวมถึงการกำจัดขยะแต่ละประเภทอย่างเหมาะสม ดังนั้นบริเวณสาธารณะของโรงแรมควรมีการจัดวางถังขยะแต่ละประเภทพร้อมป้ายที่เห็นชัด เพื่อให้ทุกคนได้มีส่วนร่วมในการทิ้งขยะอย่างถูกต้อง ทั้งนี้ในส่วนของห้องพักอาจจัดถังขยะประเภทติดเชื้อ และขยะทั่วไปแล้วจึงให้พนักงานแม่บ้านทำการคัดแยกขยะอีกครั้ง

ภาพ โรงแรมรอยัลคลิฟ พัทยาได้จัดเตรียมถุงขยะติดเชื้อสำหรับแขกในห้องพัก

ทีมา อลิสสา ฤทธิชัยฤกษ์

ภาพที่ การจัดเตรียมถังขยะประเภทต่างโรงแรมแกรนด์ไพร์วิง

ที่มา อลิสา ฤทธิชัยฤกษ์

- 5) การซ่อมแซมและการนำกลับมาใช้ใหม่ การนำสิ่งของกลับมาใช้ใหม่หรือการซ่อมแซมเป็นวิธีที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งในการจัดการกับขยะ แม้ว่าจะไม่สามารถใช้ได้กับขยะทุกชิ้นแต่ขยะในหลายพื้นที่ของโรงแรมสามารถนำกลับมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้อีกมากกว่าที่คนส่วนใหญ่คิด เช่น การนำเอาเฟอร์นิเจอร์เก่าหรือที่เสียและไม่สามารถซ่อมได้มาดัดแปลงเป็นสิ่งของอื่น ขวดโหลและขวดแก้วสามารถนำมาใช้ในการตกแต่งบริเวณโถงต้อนรับของโรงแรม ทั้งนี้อาจให้พนักงานมีส่วนร่วมในการคิดสร้างสรรค์จากสิ่งของที่ใช้การไม่ได้แล้วเหล่านั้น

ภาพ การนำผ้าเช็ดตัวที่เก่าแล้วมาดัดแปลงเป็นแจกัน โรงแรมสยามเบย์ชอร์

ที่มา อลิสา ฤทธิชัยฤกษ์

ภาพ การแกะสลักลูกมะพร้าวเพื่อใช้แต่งไลน์อาหารเช้า โรงแรมสยามเบย์ซอร์

ที่มา อลิสา ฤทธิชัยฤกษ์

ภาพที่ เก้าอี้นั่งเล่นจากอ่างอาบน้ำเก่า และโต๊ะจากทีวีที่เสียแล้ว โรงแรมสยามเบย์ซอร์

ที่มา อลิสา ฤทธิชัยฤกษ์

- 6) จัดหาวัสดุดิบในท้องถิ่น การเลือกซื้อและใช้วัสดุดิบภายในพื้นที่ก่อให้เกิดประโยชน์หลายด้าน อาทิ วัสดุดิบแบบออร์แกนิกที่ปลูกในท้องถิ่นจะช่วยเพิ่มคุณภาพ ยืดอายุการเก็บรักษา และช่วยสนับสนุนชุมชน นอกจากนี้ยังเป็นโอกาสที่ดีที่ช่วยให้การเปลี่ยนรายการอาหารได้นำเสนอผลิตภัณฑ์ตามฤดูกาลในท้องถิ่น พร้อมทั้งช่วยลดขยะและระยะทางขนส่งอาหารที่ไม่จำเป็นอีกด้วย
- 7) เพิ่มประสิทธิภาพของแผนกบริการส่วนหน้า แผนกต้อนรับของโรงแรมอาจเป็นแหล่งขยะมูลฝอยที่สำคัญโดยเฉพาะกระดาษต่างๆ หากต้องการลดปริมาณขยะไม่จำเป็น ควรนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในการดำเนินงานของแผนก เช่น การส่งรายงานช่วงเช้าและดึกแบบอิเล็กทรอนิกส์ อีเมลและออกใบแจ้งหนี้อิเล็กทรอนิกส์ให้แก่แขก อย่างไรก็ตามหากจำเป็นต้องใช้กระดาษตรวจสอบให้แน่ใจว่าใช้กระดาษรีไซเคิลและการพิมพ์ทั้งสองด้าน

- 8) การทำปุ๋ยหมัก การทำปุ๋ยหมักเป็นปัจจัยสำคัญในการลดและจัดการของขยะมูลฝอย ร้อยละของขยะมูลฝอยของโรงแรมส่วนใหญ่มาจากในครัวและสวนของโรงแรม เช่น ขยะเปียกจากพืชผักผลไม้ ใบไม้ ดังนั้นหากนำขยะมูลฝอยเหล่านั้นมาทำปุ๋ยหมัก ถือเป็นการใช้ของเสียนั้นให้เกิดประสิทธิผลได้ ปุ๋ยหมักที่ได้สามารถนำมาใช้กับโรงแรม ในชุมชน หรือสำหรับแขกได้อีกด้วย นอกจากนี้ยังเป็นการป้องกันไม่ให้วัสดุอินทรีย์ถูกนำไปฝังกลบซึ่งการสลายตัวของขยะเหล่านั้นเป็นสาเหตุการปล่อยก๊าซเรือนกระจก
- 9) การใช้วัตถุดิบให้คุ้มค่า วางแผนรายการอาหารที่จะให้บริการแขกอย่างรอบคอบเพื่อให้สามารถทำอาหารจากวัตถุดิบที่ซื้อมาได้มากที่สุด ช่วยให้โรงแรมไม่ต้องซื้อวัตถุดิบและของเกินความจำเป็น นอกจากนี้ลองดัดแปลงและสร้างสรรค์กับวัตถุดิบที่มีจะต้องทิ้ง เช่น เปลือกผลไม้ที่สามารถนำไปแต่งกลิ่นเครื่องดื่ม เศษผักที่สามารถนำไปทำน้ำสต็อกได้ หรือขอบขนมปังที่สามารถดัดแปลงเป็นครุตองค์ (Croutons) เพื่อโรยหน้าสลัด
- 10) การบริจาคเพื่อการกุศลในท้องถิ่น หากโรงแรมมีอาหารเหลือหรือผลิตผลจำนวนมาก ทั้งจากบุฟเฟ่ต์ อาหารเช้า หรือจากการจัดเลี้ยง ให้หาองค์กรการกุศลในท้องถิ่นหรือธนาคารอาหารที่คุณสามารถบริจาคอาหารได้ วิธีนี้จะทำให้อาหารไม่สูญเปล่า อีกทั้งยังช่วยเหลือผู้คนที่ขาดแคลนในพื้นที่ นอกจากนี้โรงแรมสามารถนำเครื่องนอนและเฟอร์นิเจอร์ที่ไม่ต้องการแล้วไปบริจาคให้แก่หน่วยงานต่างๆ เช่น การบริจาคผ้าขนหนูหรือผ้าปูเตียงที่เก่าแล้วแต่สภาพยังดีให้กับสถานีนอนมัย เป็นต้น

ประโยชน์ของการจัดการขยะมูลฝอยในโรงแรม

แรงกระตุ้นสำคัญที่ทำให้ผู้บริหารโรงแรมสนับสนุนการจัดการขยะคือผลประโยชน์ที่ทางโรงแรมจะได้รับรวมถึงการลดต้นทุน และยิ่งโรงแรมสร้างขยะน้อยและมีการจัดการขยะที่ดียิ่งช่วยส่งเสริมภาพลักษณ์ของโรงแรมในด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทำให้ธุรกิจได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางพร้อมโอกาสในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน (Choosak Choosri, 2016) ประโยชน์อื่นๆ ได้แก่การปล่อยก๊าซคาร์บอนจากการขนส่งขยะลดลง ต้นทุนที่ลดลงเนื่องจากข้อกำหนดในการสั่งซื้อที่น้อยลงจากซัพพลายเออร์ ความสัมพันธ์ที่ดีขึ้นกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ความเสี่ยงและหนี้สินที่ลดลง และประโยชน์ด้านสุขภาพและความปลอดภัย (Ball and Abou Taleb, 2011) นอกจากนี้หากโรงแรมสามารถนำขยะมาแปรรูปเพื่อใช้ใหม่ยังก่อให้เกิดประโยชน์ภาพรวมต่อประมาณของประเทศด้านการจัดการขยะมูลฝอยเนื่องจากแต่ละปีรัฐบาลต้องเสียค่ากำจัดขยะมูลฝอยหลายล้านบาท ช่วยในการประหยัดพื้นที่รองรับและกำจัดมูลฝอยของประเทศเพราะการนำขยะไปรีไซเคิลช่วยลดปริมาณขยะที่ต้องกำจัดทิ้งได้ถึง 4.94 ล้านตันต่อปี ซึ่งประหยัดพื้นที่ฝังกลบถึง 1,500 ไร่ ประหยัดพลังงานและทรัพยากรธรรมชาติสำหรับการผลิต เช่น ลดพลังงานในการตัดต้นไม้เพื่อทำกระดาษหรือเชื้อเพลิง ลดการขุดทรายเพื่อผลิตแก้ว เป็นต้น ลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ เมื่อเปรียบเทียบกับการนำขยะมูลฝอยไปฝังกลบหรือเผาในเตาเผา ก่อให้เกิดอาชีพและการจ้างงาน เช่น อาชีวะคัดแยกขยะ ผู้ผลิตแปรรูปวัสดุเหลือใช้ ผู้จำหน่ายสินค้ารีไซเคิล เป็นต้น (กรมควบคุมมลพิษ, 2559)

